

Verraad In Tijden Van Crisis

Na een erg strenge winter begon het weer iets warmer te worden in Stockholm. Mensen wilden weer naar buiten na zo een lange tijd binnen te hebben gezeten, maar vanwege de crisis zou dat nog voor een lange tijd niet kunnen. Tenminste zo zag Lars Lundholm het, terwijl hij in de metro op weg naar zijn werk zat. Hij had de krant van vandaag op zijn schoot en het nieuws van de afgelopen dagen bleef maar door zijn hoofd gaan. Duizenden doden en nog veel meer besmettingen over de hele wereld. De meeste regeringen in Europa en van bijna alle andere continenten hadden strenge maatregelen getroffen. Maar niet de Zweedse regering. Die hield stevig vast aan de argumenten die Lars, als lid van de gemeenteraad, dagelijks nog eens een keer naar zijn hoofd kreeg geslingerd door zijn voornaamste 'tegenstander' in de raad Hugo Englund. Argumenten als dat je het de mensen niet kon maken ze te bevelen nog een paar maanden binnen te blijven nu het weer warmer werd en dat de economie het niet aan zou kunnen als mensen massaal thuis gingen werken. Lars geloofde er niks van en had als bewijs de rest van de wereld. Het VK, Duitsland, Frankrijk en Nederland. Allemaal hadden ze strenge maatregelen getroffen en het land was niet totaal ingestort zoals de Zweedse regering dacht dat zou gebeuren. Wekenlang probeerde hij al de raad ervan te overtuigen om Stockholm op lockdown te gooien, maar door de tegenstand van Hugo en het advies van de regering hadden die plannen weinig succes gehad. Hij was doodop, vermoeid en had weinig hoop voor licht aan het einde van de tunnel. De metro kwam abrupt tot stilstand en hij stond op uit zijn stoel. Mensen keken hem raar aan terwijl hij probeerde 1,5 meter afstand te houden in een overvolle metro. Maar als een man van middelbare leeftijd moest hij toch voorzichtig doen. En ook al waren er geen landelijke adviezen, hij deed wat hem het beste leek voor zijn eigen gezondheid en die van de rest van de mensen (ook al deden ze dat zelf niet).

Na een lange tocht door het metrostation, waarbij hij halverwege had opgegeven om voorzichtig te doen, stond hij buiten in de frisse lucht. Ondanks dat de gehele wereld in crisis verkeerde had hij een goed humeur vandaag, hij had immers goede hoop dat hij of zou slagen in zijn doel of gewoon zou opgeven en op vakantie zou gaan naar Denemarken ofzo. Hij zag het grote stadhuis van Stockholm al voor zich opdoemen. Veel mensen liepen in en uit het oude maar prachtige gebouw waar Lars werkte. Er waren dan misschien veel mensen op straat, hij dacht dat het toch wel een beetje had afgenomen. Lars liep de trap op met grote stappen en een al bijna koude koffie in zijn hand. Hij begroette een paar mensen die hij maar vaag herkende en liep door de grote hal van het stadhuis richting zijn kantoor. Vandaag was het weer een drukke dag, zoals altijd. Niet alleen zou hij een vergadering hebben met de raad, hij zou ook een meeting hebben met belangrijke ministers uit verschillende Europese landen over de Zweedse aanpak, en hopelijk steun vinden. Hij werd ruw uit zijn dagdromen over de komende uren getrokken door een figuur in een driedelig pak die op hem af kwam lopen. Jammer genoeg was die persoon zijn zogenaamde tegenstander in de strijd met het virus, Hugo Englund. Ze zouden zo meteen de vergadering in gaan, maar natuurlijk wilde hij hem nog even vooraf komen ontmoedigen. Maar wie waren de twee personen die bij hem waren? Hij kon nog niet goed zien wie het waren. Ze kwamen steeds dichterbij en langzaam werden de personen duidelijker. Het waren, tot zijn grote schrik, twee politieagenten die tegen Hugo aan het praten waren, terwijl ze op hem af liepen. Zonder nadenken begon Lars een andere richting in te lopen. Om zo veel mogelijk afstand te krijgen van de drie minst gewenste

personen op een vroege morgen in zijn optiek. Hij probeerde haastig naar de uitgang te snelwandelen. Eindelijk begon zijn brein weer een beetje te werken, en direct begon Lars zich veel af te vragen. Wat deed Hugo met de agenten? Kwamen ze voor hem of voor iets totaal anders? Of had hun eeuwige strijd om de aanpak van de crisis (en ongeveer alles) hier iets mee te maken. Lopen werd rennen en mensen keken hem verbaasd aan terwijl hij alles op alles zette om de uitgang te bereiken voordat hij erachter moest komen wat de agenten kwamen doen. Achter hem hoorde hij geschreeuw en het snel stappen van voeten. Hij keek heel even achter zich en zijn vermoeden bleek waar. De agenten hadden de achtervolging ingezet en duwden zich een weg door de nu nog meer verbaasde ambtenaren.

Lars was buiten en zag drie agenten hem proberen af te snijden vanaf de trap. Hij sprong over de treden naar de straat. 'Blijf staan meneer Lundholm'. De kilheid in de stem bezorgde Lars bijna een hartaanval. Hij struikelde over zijn eigen voeten van de schrik en viel languit op de tegels. Hij probeerde op te staan, maar werd in zijn nek gegrepen door maar liefst vijf politieagenten. De bron van de kille stem was een jonge man in een pak. Hij keek Lars aan vanachter zijn zwarte zonnebril. 'Verzet bij arrestatie is niet niks meneer Lundholm' zei hij met even weinig leven in zijn stem als daarnet. 'Waarvoor word ik precies gearresteerd?' schreeuwde Lars terug in het gezicht van de irritante man. 'Helaas zal dat antwoord u nog niet worden verschaft tot u op het bureau bent meneer Lundholm'. Lars zijn ogen werden groot en hij zou in elkaar zijn gezakt ware het niet dat de vijf agenten hem opvingen en ruw in de politieauto duwden.

Drie dagen later had het nieuws zich verspreid over heel Europa. Verschillende politici hadden de arrestatie vergeleken met het opsluiten van politieke tegenstanders. De Zweedse regering werd hard bekritiseerd voor de actie. Minister-President Stefan Löfven had niet direct antwoord gegeven, maar het Zweedse volk toegesproken vanuit zijn kantoor. Hij zei dat de Zweedse bevolking moest oppassen voor deze radicale gedachten uit het buitenland en dat het niet nemen van harde maatregelen voor Zweden zijn eigen bestwil was. De woede groeide aanzienlijk en heel Europa wachtte op het proces van de arme meneer Lundholm, die was beschuldigd van landverraad en spionage tegen zijn vaderland. Lars had alle aanklachten ontkend maar hij werd vastgehouden in Stockholm.

Vijf dagen na zijn arrestatie hoorde Lars pas weer iets van wat er gebeurde in de wereld buiten zijn eenzame cel. De deur ging open en zonder iets te zeggen pakte drie agenten hem bij de armen en trokken hem door de deur richting de uitgang. Het licht verblinde hem na de duisternis. Hij zag bekende gezichten op straat terwijl hij ruw in een politieauto werd geduwd. Hij zag zijn vrouw en kinderen, zijn vrienden en ouders naar hem kijken terwijl hij werd afgevoerd. Hij had met geen van hen contact gehad en hoopte dat hun niks zou overkomen. Het bleek een korte rit maar hij had nagedacht in die minuten van stilte en gestaar van de agenten. Hij had nagedacht over hoe hij misschien definitief opgesloten zou kunnen worden omdat hij slechts een andere mening had dan de regering. Hij was doodsbang tegen de tijd dat de politieauto stopte voor het rechtsgebouw. Het ging allemaal heel snel. De auto uit. De trap op en de deur door. Het rechtsgebouw was makkelijk even oud als het stadhuis en waarschijnlijk nog mooier. Hij was er meerdere keren geweest, maar nooit in deze context. Hij werd door deuren geleid tot hij uitkwam in een gang met weinig verlichting en tocht. Hij werd ruw vooruitgeduwd en ze arriveerden bij een kleine deur. Achter de deur waren veel stemmen te horen. Een van de agenten opende de deur en ze kwamen terecht in een kleine rechtszaal. Veel onbekende gezichten staarden hem aan en het geluid van hun stemmen

galmden nog even na in door de slechte akoestiek van de ruimte. Zijn familie mocht niet aanwezig zijn, maar dat was misschien wel het beste. Maar daar bijna vooraan zag hij meerdere bekende gezichten, maar blij was hij niet om hen te zien. Hij zag Hugo Englund, een paar van zijn collega's en die man vooraan was waarschijnlijk zijn advocaat die hij had gekregen en met wie hij telefonisch had gesproken. En daar helemaal aan het eind van de bank aan de linkerkant zaten Stefan Löfven en Mats Jorgensen, de premier en de minister van volksgezondheid. 'Goedemorgen meneer Lundholm' zei de rechter met een luide stem. 'Goedemorgen edelachtbare' zei Lars terwijl de doodsangst hem begon over te nemen. 'Ga toch zitten' zei hij met zijn totaal niet rustgevend stem. Lars liep zonder zijn bewakers naar de bank waar zijn aangewezen advocaat al had plaatsgenomen. 'Oké, dan open ik deze rechtszaak van Lars Lundholm tegen het openbaar ministerie met als vertegenwoordiger Nicolas Eriksen' en de rechter ging zitten op zijn verhoogde stoel. 'Dank u edelachtbare' zei een kille stem rechts van Lars. Die schrok en keek vol afschuw naar de man die rechter Nicolas Eriksen had genoemd. En natuurlijk was het dezelfde man die hem had gepakt. Een gedachte kwam in hem op. Nicolas begon aan zijn verhaal over hoe Lundholm zich had verzet bij de arrestatie en had gespioneerd tegen de Zweedse staat. De gedachte begon controle te nemen over Lars zijn lichaam en geest. De rechter leek zeer geïnteresseerd en spoorde Eriksen aan om verder te praten. Lars had geen aandacht voor de gefabriceerde nonsensverhalen die de aanklagers hadden verzonnen. Hij kon alleen een ding zien en een ding voelen. De premier en haat. Zijn benen begonnen een eigen leven te leiden en hij sprong op uit zijn bank. Toen ging alles in slow-motion, de bewaker in hoek zag wat er gebeurde en begon te rennen. Alle aanwezigen keken naar Lars die een sprong maakte naar de premier en met zijn vingertoppen bijna bij het gezicht van de man kon. Hij keek recht in het verschrikte gezicht van de man die met zijn laksheid verantwoordelijk kon zijn voor duizenden doden en heel veel pijn. De man die de waarschuwingen van andere landen negeerde en steevast volhield aan dezelfde slappe argumenten. Lars zijn haat zou hem nog verder in de problemen krijgen, maar toen op dat moment maakte het hem niets uit. Hij wilde gerechtigheid voor het indirect vermoorden van duizenden door een man die mensen hadden gekozen om hen te leiden. Zeker in tijden van nood. Drie agenten sprongen op hem een grepen zijn armen voor dat hij de premier kon bereiken. Een flits van pijn in zijn schouder en hij hoorde de suis van een naderend object met grote snelheid. Zwarte plekken vulde Lars zijn zicht en het geluid van de verschrikte stemmen begon langzaam maar zeker te vervagen in zijn oren.